

camisa nova de cotó, per salvar-la. La nina va sortir una mica mullada i prou, però el meu pare, a part de sortir mullat, tenia la camisa encongida.

Aquella nina encara la tinc. Abans, a l'arribar a casa, l'agafava i jugava sense parar ni cansar-me'n, però ara orna la meva habitació.

La Gespa

Mai més havia tornat a trepitjar aquesta gespa. Era un tipus de gespa d'un verd intens, que pujava esvelta, fina, suau. Una gespa que acabava de tallar desprenia aquella olor a natura que tants i tants records li feia ballar al cap. Moltes vegades s'havia acostat al parc. Moltes nits, moltes tardes i segurament algun matí de diumenge, però mai va voler tornar a trepitjar-la. S'asseia al punt més alt de la font de granit que presidia les aproximadament dues hectàrees d'aquell paradís terrenal. Mai sabé què pretenia evocar aquell tros de pedra al qual li brollava una aigua cristal·lina dels peus, però li agradava. Allà a dalt, on aquella aigua no podia mullar-li res més que les sabates, contemplava aquella immensa catifa verda que anticipava la ciutat. I contemplava la ciutat. Refeïa, reconstruïa l'escena tal i com la seva memòria li ho permetia. Temia que no podia ser completament fidel a la realitat, però tan sols accedia a donar un petit marge a la seva imaginació, que era aportar petits destells de llegenda, allò que acaba d'arrodonir una magnífica història. Palplanat tres metres per sobre de l'activitat quotidiana, per sobre de la gent, com levitant, es veia a ell, més jove, en l'època en la qual el temps encara no deixa marques a la perifèria dels ulls. S'observava assegut sobre aquell mar verd, esperant alguna notícia, esperant que potser ella aparegués de darrera un arbre, o asseguda en un banc dels molts que esqueixaven el paisatge. Esperant que les hores que havien de néixer de l'herba, fossin diferents a les que ja havien mort entre els pins. No ho podia concretar, però possiblement era primavera, o els últims dies d'hivern. Començaven a florir els primers colors, tot i que encara no regaven el seu perfume. Corria aquella brisa que a les rebufades més fortes li feia tremolar tot el cos. I ell aguardava alguna nova, tot i que potser no arribaria mai.

Va començar a fer-se fosc. Em vaig aixecar i me'n vaig anar a casa amb la nina. El poble seguia igual de trist i solidari.

Després de sopar, me'n vaig anar a dormir. Aquella nit vaig somiar amb la meua infància i amb el meu profund enyor per aquells anys. Crec que tinc por a fer-me gran, a la vida, i voldria

tornar a ser una nena.

Anna Martínez
Premi "la Celestina", als Jocs
Florals'98 de l'IES la Roca

El sol començava la seva davallada, avui ja adquirint aquell carbassa intens, a voltes rogenc, que presagia que l'estiu no tardarà a arribar. Des de dalt, els seus ulls perdien precisió, s'escapava la nitidesa de l'horitzó i començava a entendre's les primeres llums de la ciutat. Iniciava llavors la part més dolorosa del seu viatge pel temps. S'acostava el moment en què la va veure. La va veure passejant, agafada del braç d'algú sense rostre. Passejant cap a l'est, d'esquena al sol. Podia contemplar el seu propi rostre desprenent espurnes daurades pel reflex del sol. Sempre mirava cap al sol. Podia veure com el seu semblant restava glaçat i com els seus ulls explotaven en una fúria de pànic. Semblava haver desitjat veure-la a prop del parc, d'esquena al sol, però un cop ho aconseguí va sentir por. Aquell home inspirava una desconfiança preocupant. Un sentiment semblant que transpira un animal domèstic davant un estany, o almenys ell ho veia així. Va poder experimentar la sensació de mirar-la als ulls. I va poder experimentar, també, el breu plaer que suposava que ella li tornés la mirada. Van ser uns segons, acompanyats per un lleuger somriure, en els quals va assumir que no tornaria a veure-la mai més. S'ho van dir tot, en silenci.

Vibrava al seu cap, ara, quan començava a enfosquir-se el cel, com al dia següent de la trobada va córrer, com pres pel diable, fins al parc, i va seure neguitós al seu racó de món. Tenia l'esperança que les seves, per dir-ho d'alguna manera, profecies, no s'acomplissin. Desitjava retrobar-la de nou, ara que sabia la veritat. Ara que sabia que hi havia una noia somiadora que observava al noi solitari de l'herba, cada tarda, amagada rera un pi, d'aquells que sacrifiquen les hores. Que ella també l'estimava en silenci. Però no va tornar. Segons descobrí, després, ella havia mort la nit abans,

de tuberculosi, potser. Ell pretenia que la bèstia sense rostre se l'havia endut lluny d'ell, per privar-lo de la Felicitat. Fóra el que fóra, el cert és que va embogir. Va repudiar la gespa, i va embojir. Es va enfilar a dalt de la font, com feien els vells bojós de la font. Com fa el vell boig de la font,. Sabia que fins al dia de la seva mort, tan sols seia un esfàcel en mecanisme orgànic de la vida. Com un Boig.

Tot havia transcorregut com sempre. El capvespre deixà pas a la nit i la nit el va tornar a sorprendre de nou al cim del món. Estava consumint l'últim capítol de la seva particular llegenda, negra llegenda, quan una ombra minúscula, que les llums de la ciutat projectaven sobre la font, el va espantar. Va alçar la vista i va veure un vailet pixant-se sobre la seva gespa. Un vailet d'aquests de cabell fi i cara rodona i enrogida. Li va semblar, d'entrada, una imatge ridícula. Ridícula i experiència, com la seva vida. Com podia un marrec pixar-se damunt tota la seva vida? Però de cop, ho veié clar. Era una senyal, quelcom que ell també podia fer. També podia pixar-s'hi i trencar el malefici que l'havia tingut encadenat a un munt de granit. Podia recuperar totes les hores perdudes en aquell racó. Tots els anys. Va voler baixar ràpidament, imprudent, ja que va oblidar que la sola de goma, molla, de les seves sabates era com una pista de gel. Va relliscar, al primer intent, i va caure. Es va trencar el coll, morint a l'instant. El soroll que venia de l'infern va espantar la criatura. Es va girar i va veure un rostre adolorit enganxat a un cos inert. Va veure uns ulls que el miraven fixament, perdent-se un xic en l'infinit, i el condemnaven a ser un jove solitari de la gespa. Un jove a qui algun dia una noia somiadora estimaria rera un arbre, i el convertiria en el nou vell boig de la font. En silenci.

Júlia Adell